

Kommunerne Ret til i særlige Tilfælde at yde visse Emolumenter i Form af Brændsel, eller hvad det maatte være, saaledes at der var Mulighed for at hjælpe dør, hvor Nøden bankede paa Døren. I det hele taget hører jeg til dem, der tror, det er rigtigt, at man opsøger Trangen dør, hvor den findes, i Stedet for at vente, indtil Nøden banker paa Døren. Jeg tror, man i al Almindelighed gør klogt i dette, thi ellers er jeg bange for, at der indenfor den enkelte Familie vil gaa for meget i Stykker.

Lovforslaget har været behandlet i Folketinget og er dør undergaaet forskellige Forandringer, Forandringer, som jeg for mit Vedkommende anser for Forbedringer, og det gælder især den Simplifikation, som er opnaaet derigenem, at man nu kun har to Takster i Stedet for, at der paa et tidligere Tidspunkt fandtes ikke mindre end fire. Dernæst har man gennemført en Statsrefusion. Forslaget gaar ud paa, at der skal refunderes en Fjerdedel af de Udgifter, som Kommunerne har til Brændselshjælp, men dog maa det samlede Beløb ikke overstige 500 000 Kr. Jeg hørte, at det ærede Medlem, som talte for de Konservative, nævnte noget om, at han ikke mente, det slog til. Jeg vil dog tro, at dette ikke er rigtigt, thi ellers er det jo en Fiktion, om jeg saa maa sige, med denne Fjerdedel. Det kan vel ikke være saaledes, at man fra Ministeriets Side ønsker at putte Befolkningen eller Kommunerne Blaar i Øjnene ved at sige: Vi refunderer en Fjerdedel, men der maa ikke refunderes mere end 500 000 Kr. Jeg maa dog forudsætte, at der foreligger Beregninger, som viser, at de 500 000 Kr. og den Fjerdedel, der er Tale om at refunderes, staar i nogenlunde rimeligt Forhold til hinanden. Det vilde forekomme mig urimeligt at sætte Bestemmelser ind i et Lovforslag, som ikke lader sig overholde, eller som staar i Modstrid med hinanden.

Som sagt, det er en midlertidig Lovgivning, vi her er inde paa, og jeg skal ikke indvende noget imod den, men tværtimod anbefale den paa mit Partis Vegne, thi, som jeg sagde til at begynde med, jeg anser Lovforslaget for baade berettiget og paakrævet, da man nødvendigvis maa kunne komme en Del af de gamle Mennesker til Hjælp, som er Aldersrentenydere, og som tidligere har kunnet erholde den nødvendige Understøttelse i Kraft af Alderdomsunderstøttelsesloven. Saa meget mere nødvendigt er det at vedtage et Lovforslag som dette, som det er positivt forbudt i Loven om

Aldersrente at yde Aldersrentenydere Hjælp gennem Hjelpekasserne. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget, men jeg tror, som sagt, at Forholdene kommer til at stille sig saaledes, at vi i Løbet af kortere eller længere Tid vil komme til at beskæftige os med Forhold, som angaar Aldersrentenyderne her i Landet. Jeg ved nok, der er sagt, at Lovforslaget er foranlediget af Forholdene — jeg antager, at man her tænker paa Dyrtiden —, men her skal man erindre, at der ikke alene er fastsat en bestemt Takst for Aldersrenten, men at man giver et Dyrtidstillæg. Det viser sig nu imidlertid, at den Dyrtidsberegning, man er slaaet ind paa overfor Aldersrentenyderne, ikke er tilstrækkelig, og derfor tror jeg, man i Løbet af kortere eller længere Tid atter vil komme til at beskæftige sig med disse Forhold.

Minister Børntsen: Det interesserer mig at høre, at Ordførerne for samtlige Partier anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse, og det er jo det vigtigste, men da enkelte ærede Medlemmer har stillet nogle direkte Spørgsmaal til mig, skal jeg tillade mig ganske kort at besvare disse Spørgsmaal.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kred (C. F. Sørensen) kaldte dette Forslag for et Nødhjælpsforslag og spurgte mig, hvordan Regeringen vilde stille sig til næste Aar i lignende Forhold. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Forslag er fremsat, væsentligt fordi vi i indeværende Finansaar staar paa Overgangen fra en gammel Ordning til en ny, og da Ordningen af dette Forhold har krævet en midlertidig Foranstaltning, gaar Lovforslaget ud paa at imødekomme Ønsket om en saadan. Hvad der skal ske til næste Aar, profeterer jeg ikke om. Jeg holder mig til Lovforslaget, der kun lyder paa, at Loven gælder i indeværende Finansaar, 1923—24.

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig af mere personlig Art, som ligger noget udenfor Rammen af det, vi her forhandler. Det ærede Medlem spurgte mig nemlig, hvorledes jeg vilde forholde mig, hvis det blev vedtaget, at jeg skulde anvende min Gage efter visse bestemte Regler. Jeg vil svare det ærede Medlem, at hvis en saadan Lov vedtages, vil jeg i dette som i ethvert andet Tilfælde rette mig efter, hvad Loven foreskriver.

Der er blevet spurgt om, hvorledes man skal forstaa Bestemmelsen i § 3,